

TÒA GIẢNG TIN - LÀNH

MỘT NHÁNH SỐNG

(Ê-sai 11 : 1, 2)

MẶT đất vùng Giu-dê đang yên-lặng hứng lấy những lớp sương-sa, giá lạnh. Cây-cối uể-oải vươn mình, dường như mong-mỏi sự ấm-đạm mùa đông mau qua, sự tươi tốt mùa xuân chóng tới.....

Lòng người lúc bấy giờ chất-chứa tội-lỗi, đầy-dẫy sự tối-tâm, khác nào cảnh đêm trường họ đang ở : một đêm gần cuối tháng chạp ! Dẫu có nhiều nhà triết-lý, khoa-học, tu-sĩ lo tìm cái phương-pháp để cứu-vãn tình-hình đạo-đức nhơn-loại đương-thời, thì cũng vô-hiệu. Họ ví như những nhánh cây yếu ớt, bị lia khỏi gốc, mất chất nhựa sống, và dần dần khô héo bởi định-luật của thời-gian.

Giữa cảnh-trạng ấy, từ khoảng không vang-lừng tiếng hát. Muôn nghìn thiên-sứ hiện ra, báo tin-lành cho nhân-loại : « **Jésus-Christ. Một Nhánh Sống ra đời!** » Lời tiên-tri Ê-sai chép mấy trăm năm về trước đã được ứng-nghiệm : « Có một Chồi sẽ nứt lên từ gốc Y-sai, một Nhánh từ rễ nó sẽ ra trái. Thần của Đức Giê-hô-va sẽ ngự trên Ngài, tức là thần khôn-ngoan và thông-sáng, thần mưu-toan và mạnh sức, thần hiểu biết và kính-sợ Đức Giê-hô-va » (Ê-sai 11 : 1, 2).

Sở dĩ Chúa Jésus-Christ được xưng là Một Nhánh Sống, vì :

1) Chúa Jésus-Christ là Đấng từ trời giáng-sanh

Chuộng chiền và máng cỏ tồi-tàn tại quán trọ ở Bết-lê-hem, thường ngày ít người chú-ý tới, nhưng đêm ấy, đã được ghi dấu bất-hủ trong Thánh-

Kinh. Phải, chính nơi đó, Con Trời đã giáng thế

Khác với phạm-nhân, Jésus-Christ sanh ra ngoài vòng sanh - lý thiên-nhiên. Sanh-lý học dạy rằng, loài người phải có nam và nữ mới sanh-sản được. Luận lý ấy rất hiệp với Kinh-Thánh. Lúc Đức Chúa Trời đã dựng nên A-đam là thủy-tổ loài người, Ngài cũng dựng nên một người nữ, và phán cùng hai người rằng : « Hãy sanh-sản, thêm nhiều, làm cho đầy-dẫy đất ». « Bởi vậy cho nên người nam sẽ lia cha mẹ mà **đính-điu** cùng vợ mình và cả hai sẽ nên một thịt » Chúa Jésus-Christ đã thoát khỏi định-luật ấy. Sách Tin-lành Lu-ca 1 : 26-37 đã chép : « Đến tháng thứ sáu, thiên-sứ Gáp-ri-ên được Đức Chúa Trời sai đến một thành thuộc Ga-li-lê gọi là Na-xa-rét, tới cùng một trinh-nữ tên là Ma-ri, đã hứa gả cho một người tên là Giô-sép về nhà Đa-vít .. Thiên-sứ bèn nói rằng : Hỡi Ma-ri, đừng sợ, vì ngươi đã được ơn nơi Đức Chúa Trời. Này, ngươi sẽ thọ-thai, sanh một Con Trai, đặt tên là Jésus .. Ma-ri bèn thưa cùng thiên-sứ rằng : Tôi không biết đến đờn ông, thì làm sao có đều đó. Thiên-sứ đáp : Thánh-Linh sẽ đến trên ngươi, quyền-năng của Đấng Chi-cao sẽ phủ bóng trên ngươi, cho nên Đấng Thánh sanh ra phải gọi là Con Đức Chúa Trời. . Bởi vì không đều gì bất-năng cho Đức Chúa Trời cả (theo bản nhuận-chánh).

Kỳ-hạn đã đến, Jésus-Christ ra đời. Bọn chăn chiên đại-biểu cho phái bình-dân — băng đồng, vượt tuổi chạy đến thờ-lạy Ngài. Ba bác-sĩ — đại-biểu

dòng-qui-tộc, phai-tri-thức — đem vàng, nhũ-hương, một-được đến, cung-kính sấp mình trước Ngài. Cụ Si-mê-ôn và bà tiên-tri An-ne — thay mặt giới tôn-giáo — hoan-hỉ, ca-tụng khi thấy Hài-nhi Jê-sus, bởi biết Hài-nhi Jê-sus không phải là người thường, bèn là Con của Đức Chúa Trời Cao-cả.

Từ cớ chi kim, có ai giống như Chúa Jê-sus-Christ chăng? Mẹ Ngài là một nữ đồng-trinh, Cha Ngài là Đức Chúa Trời hằng sống. Sự hoai-thai nên Ngài là do quyền-phép của Linh, một vị-cách nhiệm-mầu.

Sự giáng-sanh lạ-lùng của Chúa Jê-sus-Christ là một bằng-chứng rất mạnh, buộc loài người phải tin nhận rằng Ngài là Đấng từ trời giáng xuống.

2) Chúa Jê-sus-Christ là Vua công-nghĩa

Đời thường cho: Tự-do, Bình-dẳng, Bác-ái là hạnh-phúc của quốc-dân. Bởi thế, lắm nhà lãnh-tụ của quốc-dân đã ráng tìm hạnh-phúc ấy. Song cuối-cùng, nào các vị vua, các vị thống-chế, các vị quốc-trưởng, v. v... đều thất-vọng vì tự biết mình chỉ nhìn trăng dưới nước, xem cảnh trong tranh mà thôi.

Sau khi đã giáng-sanh « Jê-sus khôn-ngoan càng thêm, thân-hình càng lớn, càng được đẹp lòng Đức Chúa Trời và người ta » (Lu 2: 52). Ngài cứ lặng-lẽ sống trong gian-nhà thợ mộc ở tại Na-xa-rét, chịu lụy cha nuôi là Giô-sép và Mẹ phần xác là Ma-ri. Đến năm 30 tuổi, Ngài lia tồ ấm, xuất thân thi-hành chức-vụ. Lời giảng đầu-tiên của Nhánh Sống là: « Kỳ đã trọn, nước Đức Chúa Trời đã đến gần, các ngươi hãy ăn-năn và tin Tin-lành » (Mác 1: 15).

Nhiều người tin theo Ngài. Những trái tim thồn-thức, đau-thương bởi gánh nặng gia-đình, xã-hội; những tấm lòng chông-chất tội-lỗi, khi nghe lời giảng của Ngài, liền vui-mừng hơn-hở. « Thần muru-toan và mạnh sức ở

trong Ngài », nên Ngài đã bẻ tan xiềng-xích ma-qui, cứu nhân-loại khỏi ách của nó. Tự-do thật quả đã đến với loài người, cả xác lẫn hồn.

Ngài cũng ban cho mọi người được sự bình-dẳng. Ngài liên-hiệp mọi vua chúa, quan-quyền. Hạng binh-dân, người học-thức, kẻ nghèo-khổ, người giàu-sang, thầy là anh em trước mặt Ngài. Ngài không phân-biệt giai-cấp, vì mục-dịch tối-cao của Ngài là « tìm và cứu kẻ bị mất ». Ngài đã thực-hành câu « Tứ hải giai huynh-đệ », và ban bình-dẳng cho mọi người.

Chúa Jê-sus cũng đã phát cao ngọn cờ Bác-Ái. Thuở sanh-thời, Ngài đã chữa lành biết bao bệnh-tật. Kẻ què được đi, kẻ câm biết nói, kẻ chết sống lại, người đói được no.... Muôn người đã nhận được hồng-ân ấy, vì do lòng bác-ái của Ngài. Ngài lại bác-ái hơn nữa, ấy là đã chịu chết trên thập-tự-giá, làm giá chuộc mọi người khỏi sự hình-phạt tội-lỗi.

Ba năm thi-hành chức-vụ mãn, Đức Chúa Jê-sus phải chịu chết, lúc bấy giờ Ngài được 33 tuổi. Khi vào trường-án, Phi-lát là quan tổng-đốc xứ Giu-đê đương-thời, hỏi Ngài rằng: « Ngươi phải là Vua dân Giu-đa chăng? » Chúa Jê-sus đáp: « Nước của ta chẳng thuộc về thế-gian này. Vì bằng nước ta thuộc về thế-gian này, thì lính hầu ta chắc đánh, để ta khỏi bị nộp cho người Giu-đa, nhưng nay nước ta chẳng thuộc về đời này. Phi-lát bèn nói rằng: Thế thì ngươi là Vua sao? Jê-sus đáp: Như ngươi nói, ta là Vua. Cốt vì cớ ấy mà ta đến thế gian, để làm chứng cho lẽ thật » (Gi. 18: 33-37).

Thật Chúa Jê-sus-Christ là Một vị Vua trên muôn vua, Chúa trên muôn Chúa. Một vị Vua công-nghĩa vậy. Ai ở trên thế gian này có thể sánh với Jê-sus-Christ? Ai có thể đem lại: tự-do, bình-dẳng, bác-ái cho chúng-sinh? Ngoài Nhánh Sống Jê-sus-Christ là vị Vua công-nghĩa thì còn ai nữa!

3) Chúa Jêsus-christ là Cứu-Chúa siêu-việt

Loài người được Đức Chúa Trời trực tiếp dựng nên. Sách Sáng-thế ký 2: 7 chép: « Giê-hô-va Đức Chúa Trời bèn lấy bụi đất nắn nên hình người, hà sanh-khí vào lỗ mũi, thì người trở nên một loài sanh-linh ». Câu Kinh-Thánh ấy dạy rõ bản-thể loài người có hai mặt: mặt này thì hữu-hình, mặt kia thì vô-hình. Phần hữu-hình bằng vật-chất gọi là thân-thể, còn phần vô-hình bằng thần-linh, gọi là linh-hồn. Khi linh-hồn ra khỏi thân-thể, thân-thể phải chết, trở thành bụi đất. Lúc loài người còn sống, nhờ có linh-hồn, nên loài người mới có ngộ-tánh (intelligence), có lương-tâm, lòng đạo-đức, biết điều phải trái, cùng có tư-tưởng về tôn-giáo.

Vì loài người phạm tội, nên Đức Chúa Trời định cho phải trải qua hai sự chết: chết thân-thể và chết linh-hồn. Thân-thể chết rồi, linh-hồn bèn bị Đức Chúa Trời đòi đến để xét đoán. Nếu linh-hồn trong sạch, biết thờ kính Đức Chúa Trời khi còn ở trong thân-thể, thì linh-hồn được sự sống đời đời ở nơi Lạc-viên (Paradis), còn nếu linh-hồn ô uế tội-lỗi, thì bị ở vào biển lửa, đó là sự chết vĩnh-viễn.

Nhiều nhà Khoa-học, nhiều bậc giáo-chủ, nhiều vị bác-sĩ, lăm tay danh-y đều rõ luận-thuyết ấy, vì không có gì gọi là mâu-nhiệm lăm cho loài người. Đành rằng có hạng người theo chủ-nghĩa vô-thần, lập nền trên thuyết tự-sanh-luận (génération spontanée) và tấn-hóa-luận (évolution); song đó chỉ là một số ít, còn phần đông nhân-loại đều có lòng tư-tưởng về tôn-giáo.

Xưa nay, khoa-học phát-minh nhiều phương thuốc linh-nghiệm, các y-sĩ lấy-lùng cứ nối gót nhau, nhưng nào ai có thể lăm cho thân-thể sống mãi được? Chính họ cũng phải tự bó tay trước tử-thần, khi định-luật Đức Chúa Trời đã thi-hành trên sự sống.

Còn nói về phần hồn, nếu có một bản thống kê về tôn-giáo trên thế-gian này, thì có biết bao đạo này, thuyết nọ, mục-dịch lo cứu linh-hồn khỏi bị lăm vào sự chết thứ hai. Song, trong vòng loài người, ai đã đạt nguyện-vọng có thể đem loài người đến Lạc-viên? «Vi mọi người đều đã phạm tội», nên không thể nào tự cứu mình được.

Phải cần một Cứu-Chúa Siêu-việt, vượt hẳn phạm vi người thường. Chính là Nhánh Sống Jêsus-Christ vậy.

Bị đóng đinh vào thập-tự-giá, Chúa Jêsus-Christ chết, song Ngài không chết luôn. Người ta chôn Ngài trong huyết bằng đá, cắt linh canh gác và đóng ấn của vua, niêm-phong mồ-mả. Thinh-linh tăng sáng ngày Chúa-nhật, Chúa Jêsus-Christ sống lại, vì Ngài là Con Đức Chúa Trời quyền năng. Sau khi ở với môn-đồ bốn mươi ngày nữa để phán bảo họ những sự thuộc về nước trời, Ngài thăng thiên, ngồi bên hữu Đức Chúa Trời.

Đây là lời dặn chót của Cứu-Chúa Siêu-việt: « Hãy đi khắp thế gian, rao-giảng Tin-lành cho muôn dân. Ai tin và chịu phép báp-têm thì được cứu; ai không tin thì bị định tội... » (Mác 16: 15, 16).

Hiện nay Cứu-Chúa Siêu-việt đang chờ-đợi mọi người đến với Ngài. Ngài muốn mọi người ăn-năn tội mình, nhận Ngài làm Cứu-Chúa hầu sống một đời sống không thuộc vòng tội-lỗi, không mục-nát với cỏ cây, song sống với Ngài cho đến vĩnh-viễn.

Kết-luận

Ngày 24 tháng chạp nhanh-chóng tới với nhân-loại. Kính mời quý độc-giả hãy dời gót vào nhà giảng Tin-lành trong tối ấy. Quý độc-giả sẽ thấy nhà giảng trang-hoàng khác với ngày thường. Cây Noël được dựng lên. Những bản đờn, những giọng hát hòa-xướng du-dương, những bài giảng rõ-ràng về Hải-nhi Jêsus-Christ... Rồi, quý độc-giả cũng sẽ thấy những nét

TÒA GIẢNG TIN-TÀNH

(Tiếp theo trang 36)

mặt vui-tươi, thành-kinh của các giáo-hữu. Phải, vì bấy giờ chính là lúc mà lòng mỗi người đều mở ra, trí mỗi người đang tưởng-niệm Một Nhánh Sống đã từ trời giáng sanh cứu đời, đã làm Vua Công-nghĩa trên nhân-loại, và là Cứu-Chúa Siêu-việt trải các đời.

Nhánh Sống Jê-sus-Christ cứ sống mãi, nhựa sống Ngài cứ tràn ra luôn. Mong rằng quý độc-giả sẽ hấp thụ được chất nhựa của Nhánh Sống, nhân ngày lễ kỷ-niệm Cứu-Chúa giáng-sanh. Amen. — Nguyễn-Linh, Tourane.